

українських християн”, С.Ярмуся (Канада) “Доктор Юрій Мулик-Луцик про Україну як колиску християнського мислительства на Слов’янському Сході”, П.Яроцького (Київ) “Релігійна віра і національна культура”, Н.Стоколос (Рівне) “Українське православ’я у другій Речі Посполитій: сучасне бачення”, П.Кралюка та Я.Бохіна (Луцьк) “Луцький церковний з’їзд 1927 р.” та ін. На конференції був представлений науковий доробок вітчизняних релігієзнавців, які працюють над історією релігій в Україні.

Учасники конференції відзначили необхідність кропіткої роботи науковців та кліриків за встановлення особливостей Українського православ’я, запровадженню його основних принципів у обрядово-культурну сферу Церков України. Лише за такої умови можлива реальна українізація православ’я, перетворення його в дієвий чинник духовного відродження України.

Матеріал підготував **П.Кралюк**.

ІСТОРІЯ РЕЛІГІЙ В УКРАЇНІ

VII Міжнародний круглий стіл, який відбувся 12-14 травня ц.р. на базі Львівського Микессклорії релігій, як і попередні, розглянув широкий аспект проблем релігієзнавчої науки. До Львова приїхали багато науковців з України, близького зарубіжжя. Що переважало в тематичній зорієнтованості наукових доповідей і повідомлень? Насамперед це осмислення творчого доробку не лише широко відомих українських мислителів і богословів (Г.Сковороди, А.Шептицького, І.Огієнка, І.Потія та ін.), а й нових постатей - А.Монастирського, С.Томашківського, Ю.Левинського, К.Соколовського, Т.Мостового, Й.Застирця та ін. Знову привертала увагу дослідників історія греко-католицизму, православно - автокефального руху.

Ряд доповідей було акцентовано на проблемі ролі релігійно-церковного фактору в системі чинників формування національної самосвідомості. Наголошувалося, що якщо вже УПЦ КП зробила важливий, фактично політичний крок до відродження киевоцентричного українського християнства, то чому б владним політичним структурам не підтримати його. Більше, як раніше, було доповідей з протестантської тематики, релігієзнавчого осмислення діяльності братств, сакрального мистецтва, проблем християнського виховання та ін. Звертає

увагу те, що доповіді будувалися на солідній емпіричній базі, в масі своїй були зорієнтовані на утвердження в українців національного світобачення.

Сім щорічних круглих столів! Можна висловити лише вдячність тим, хто настирливо працює над їх організацією, видруком матеріалів, відшуковує кошти для прийняття гостей, проведення краєзнавчих екскурсій. Цими ентузіастами насамперед є Я.Дашкевич, В.Гаюк, М.Бандурівський, Л.Моравська.

В плані побажань організаторам наступних Круглих столів. Певно що вже слід конкретизувати тематику Столів кожного року, бо при збереженні такого різномет'я, як це було, вони скоріше мають форму інформації, ніж всебічного розгляду проблем. Фінансова скрута, зрозуміло, обмежує можливості заявлених учасників приїхати до Львова. Але дехто вже з року в рік лише надсилає тези до Оргкомітету. Пора б їм вже відмовити в запрошенні. Круглий стіл переріс всеукраїнські межі, став міжнародним. Тому винесення на його засідання доповідей "парафіяльного рівня" не є доцільним. Із-за цього участь в Столі для науковців не з регіону стає нецікавою. Доповіді такого теоретичного масштабу варто заслуховувати хіба що на регіональних чи міських конференціях. Водночас зустрічаються доповіді, масштаб теми яких виходить навіть за теми докторських дисертацій.

І ще одне. Конференція зорієнтована на висвітлення історії широкого різноманіття релігій, які поширювалися і функціонували на українських теренах. Певно що при організації роботи наступних Круглих столів варто якимись чином долати той християноцентризм, що виявляється в тематиці доповідей і підборі учасників.

Матеріал підготував **А.Колодний**.